

KATARÍNA MAYER

SAMA

A
SEBA

MARENČIN PT

SAMA
ZA SEBA

KATARÍNA MAYER

SAMA ZA SEBA

MARENČIN PT

© Katarína Mayer, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

815. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0567-8 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0568-5 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0569-2 (ePub)

KAPITOLA 1

BEZPEČIE V OHROZENÍ

Keby zomrela, život by bol ľahší.

Pod dotykom bieleho saténového župana Lene nabehla husia koža. Uviazala si opasok do úhľadnej mašle a vytiahla svoje tmavé vlasy spoza goliera. Vrstvy laku, ktoré v ten večer držali jej účes na Ludvíkovej firemnej akcii, zlepili jej kučery do tvrdých nerozčesateľných trubíc. Zajtra sa dá do poriadku, ale teraz si musí zobrať niečo na bolesť hlavy. Prižmúrila oči v snahe zaostriť. Bolesť bola ešte znesiteľná, ale ak si nevezme tabletku teraz, tak jej dobre známe pulzujúce nárazy čoskoro roztrhnú spánky. Ak by to nechala zajať príďaleko, tak aj jemný pohyb hlavou bude pre ňu utrpením. Lenina bolesť mala striebornú farbu, ktorá svetielkovala pred jej očami. Občas mala pocit, že svoju migrénu dokonca počuje.

Mala si niečo zobrať už oveľa skôr, ale musela počkať, kým Ludvík zaspal. Neodvážila sa ho rušiť banálnymi problémami, ako bolo jej strieborné utrpenie. Ešte raz sa pozorne uistila, či počuje len ticho a konečne sa odvážila vyjsť z hostovskej izby. Dvere ich, akože spoločnej, spálne boli pootvorené a Lena videla, ako Ludvík tvrdo spí. Biela prikrývka sa zošmykla z jeho torza. V poslednom čase nejako schudol, ale ešte vždy mal dosť vyšportované telo. Telo, ktoré nepatrilo jej. Hrudné svaly, ktoré každé ráno precvičoval vo svojom súkromnom fitku v suteréne, kam ona nemohla ani vkročiť, sa pravidelne nadvihovali v hlbokom spánku. Svetlá nočnej premávky za oknom poskakovali po perine a jeho nahom tele ako na diskotéke. Hluk nočného života pulzoval cez otvorené okno.

Lena sa potichučky prešmykla okolo spálne. Oprela sa o stenu a chvíľku počúvala, či ho náhodou nezobudila. Snažila sa chytiť dych, akoby práve podala športový výkon.

To bol opäť večer! Najprv jej Ludvík vynadal za neporiadok v perfektne vyblýskanej kuchyni, ktorú celý deň upratovala. Potom jej pripomenul, že je hlúpa hus, ktorá sa stále vyhovára na bolesť hlavy. Takmer roztrhal šaty, lebo vraj neboli dosť dobré do spoločnosti, s ktorou išli stráviť večer. Dôsledne jej vybral novú róbu a vynadal jej, že je do nej prichudá. Niekoľkokrát jej pripomenul, aby sa hlavne celý večer usmievala.

„To si sa musela na každého tak blbo usmievať? Len sa musím za teba všade hanbiť, ty chudera!“ vyrútil sa na ňu v taxíku, keď sa vracali domov. A pekný večer bol konečne za nimi.

Ešteže sa jej ani nedotkol. Vlastne sa jej nikdy nedotkol. Aj ju trochu prekvapilo, že sa rozhodol spať doma. Zvykla si, že často doma nespával. A keď niekedy doma spal – zrejme preto, aby zachoval predstavu o ich manželstve, ktorú tak dôsledne v spoločnosti budoval – tak Lenu poslal spať do hosťovskej izby. Doma mu bola slúžkou. Mimo domu bola jeho doplnkom do spoločnosti. Ale prečo ju už dávno nevyhodil, keďže bola taká neschopná a nemožná, tomu nerozumela. Keby mala v pravidelnom strese jeho terorizovania mentálnu kapacitu sa zamyslieť, tak by si uvedomila, že otázkou vlastne bolo, prečo už dávno neodišla. Popravde, napadlo jej to veľakrát, hlavne odkedy sa Sára odsťahovala. Ale kam by išla?

Chlad lesklej bielej podlahy jej vyslal vlnu zimomriavok po celom tele. Striasla sa a prešla ku schodom. Rukou sa natiahla k ovládaču bezpečnostného zariadenia, aby odblokovala spodnú časť bytu. Zamrzla a s ťažkosťou prehltila, aby udržala búchajúce srdce na mieste.

Panebože. Nie. Ako len mohla?

Studený pot jej vystúpil z každého póru chvejúceho sa tela. V žalúdku cítila olovo, v krku horkú hrču. Ako len mohla zabudnúť? Nezakódovala spodné podlažie. Ešteže na to prišla teraz. Ráno by jej to Ludvík pekne vytmavil. V poslednom čase sa jej to stalo niekoľkokrát. Vždy, keď Ludvík spal doma. Aj keď si bola istá, že zakódovala. Teda takmer istá. V tom konštantnom strese, ktorý jej manžel so záľubou vytváral, už asi úplne strácala rozum.

Chytila sa zábradlia a pomaly, rozochveným krokom, kráčala po mramorových schodoch, ktoré viedli do predsieni s veľkými dvojitémi posuvnými dverami.

„Denná časť,“ teatrálné oznámil realitný agent a rozťahol sklenené dvere, *„pozrite sa na to svetlo. Tu by ste mohli mať nádherný veľký jedáľenský stôl.“*

„Áno, taký ťažký drevený, za ktorý sa zmestí veľa ľudí,“ zaštebotala nadšene Lena. *„A tu by mohol byť krb, však Sárinka?“* usmiala sa na štvorročnú dcérku, ktorá hopkala po miestnosti ako po telocvični. *„Tu bude kuchyňa v provensálskom štýle,“* ukázala rukami na jednu stranu, *„a tu zase veľký gauč s kopou farebných vankúšov.“*

„Vidím, že si tu vytvoríte nádherný domov,“ podporoval jej nadšenie a svoju províziu realiták. *„Ideme pozrieť hore?“* spýtavo pozrel na Ludvíka, ktorý po celý čas ťukal do mobilu. Zrejme si odrazu uvedomil, že ostalo ticho, a tak zdvihol zrak.

„Berieme ho,“ povedal sucho, otočil sa a odišiel.

Lena vošla do sterilnej, lesklej bielej kuchyne a vybrala z chladničky minerálku. Nepotrebovala si zasvietiť, lebo to tu poznala a svetlo nočného mesta tvorilo v miestnosti príjemné šero. To bola jediná príjemná vec na celej dennej časti, ktorej dominantou boli kusy dizajnérskeho nábytku, drahé a absolútne nepoužiteľné. Nad elektrickým krbom pocit chladného modernizmu dotváral obrovský depresívny obraz, ktorý Ludvík s pýchou ukazoval každému, kto o to stál. Lena si bola istá,

že ten obraz miloval viac ako ju. Vlastne ju nikdy nemiloval. Zobral si ju, lebo v kruhoch, v ktorých sa pohyboval, proste potreboval mať reprezentatívnu manželku.

Lena vybrala zo šuplíka tabletky a zapila ich priamo z fľaše. Mimovoľne pozrela cez izbu a stápla. Chvilku zvažovala, či človek môže mať vidiny spôsobené nadchádzajúcou bolesťou hlavy. Nad krbom visel prázdny rám. Pod ním postava v čiernom, s čiernym trubicovým vakom cez plece. Tmavé oči muža sa dívali priamo do Leniných.

Bol od nej aspoň štyri metre, a aj napriek nedostatku svetla v miestnosti, vnímala teplo jeho pohľadu. Nebol to pohľad človeka prichyteného pri čine. Jeho oči boli sebavedomé a mali v sebe zvláštnu mäkkosť a dobrotu.

Lena si zrazu uvedomila, že sa na neho usmieva. Jemne, nepatrne, ale usmievala sa. Nebála sa. So zlodejom vo vlastnom byte sa cítila bezpečnejšie ako s vlastným mužom.

Opatrne k nej vykročil. Mala pocit, že čas zastal a všetko sa dialo ako v spomalenom zábere. Bol vysoký a pod čiernym rolákom sa mu črtali mužné krivky. Nie nadupané vydreté svaly ako mal Ludvík, ale vyšportované štíhle, pevné, telo muža. Jednu ruku vystrel smerom k nej na náznak mieru. Prst druhej ruky si priložil k perám v zbytočnom geste, keďže sa vôbec nechystala kričať. Zaskočila ju bizarná chuť sa ho dotknúť. Celé telo jej zalialo teplo. Aj keď sa práve napila, v ústach mala úplne sucho. Prešla si jazykom po perách a na chvíľku ju zelektrizovala vlna zvláštneho vzrušenia.

Prešiel k nej prekvapivo ľahkým krokom, akoby sa vznášal. Bol tak blízko, že cítila jeho teplý dych a silnú mužnú vôňu vanilky, levandule a tabaku. Dvihla k nemu pohľad a ich oči sa stretli v nemom rozhovore. Cítila, že ich oboch obľial zvláštny pokoj. Akoby sa nestretli prvýkrát. Spod neoholeného strniska mu presvitala opálená pokožka. Skôr, ako sa stihla cenzurovať, tak jej ruka vyrazila k jeho tvári. Dotkla sa ho jemne a s obdivom, akoby sa dotýkala antickej sochy. Urobil to isté. Nežne jej prešiel po líci. Pod jeho ukazovákom jej pokožka zjemnela. Ich vzájomný dotyk v nej vyvolal túžbu ho pobozkať.

Ty chudera, ozval sa jej v hlave Ludvíkov hlas. Uhla pohľadom smerom ku krbu. Prázdny rám, v ktorom už nebol manželov najobľúbenejší obraz, v nej spôsobil nečakaný pocit zadosťučinenia. Zažila v tejto miestnosti, pod týmto obrazom, veľa ponižovania a nikdy jej nenapadlo, že pomsta by jej mohla spôsobiť akúkoľvek úľavu. Ludvík sa nad stratou obrazu bude trápiť a Lena si zahanbene uvedomila, že ju to teší. Ešte raz sa usmiala na zlodeja, otočila sa a odišla hore po schodoch.

KAPITOLA 2

SEN A MRAZENÝ HRÁŠOK

Terina z údeného lososa, mini quiche lorraine a hodvábný krém z mascarpone so zeleninovými tyčinkami vytvárali na vyleštených táckach podmanivý farebný obraz. Čašníci v rovnošatách vynášali jednohubky z kuchyne, akoby tancovali na pódiu. Pomocníci v tmavých naškrobených rovnošatách dokončovali artistické detaily gurmánskych pochútok. Bzukot ako v úli. Vône, ktoré zvlhčili každý jazyk. Choreografiu gastronómického zážitku pod Leninou taktovkou však odrazu narušil krik. Kochala sa pri pohľade na dokonalosť svojho diela a chvíľku jej trvalo, aby si uvedomila, že ho prerušujú slová, ktoré tam vôbec nepatria. Pochopila ich na pol ceste medzi spánkom a bdelosťou a ihneď ju prebudili zo sna. Ludvík už zrejme objavil prázdny rám nad kozubom. Neotvorila oči v snahe udržať si aspoň na chvíľku príjemnú atmosféru svojho sna.

Uvedomila si, že už dávno tak tvrdo a pokojne nespala. A už si ani nepamätala, kedy mala svoj cateringový sen. Nedovolila si ho počas dňa, a tak sa jej vyhýbal aj v noci. Pocítila huňatú teplú prikrývku na svojej rozohriatej pokožke a spomenula si, že sa už v noci nevrátila do chladnej hostóvskej, ale radšej spala v dcérinej posteli. Sára sa rozhodla bývať so svojou priateľkou. Lena jej to nezazlievala. Bola rada, že je preč z toxického prostredia, ktoré Ludvík vytváral bez ohľadu na to, ako sa Lena snažila. Bolo to akoby neznášal každú minútu, ktorú strávil so svojou rodinou a vždy si to odniesla Lena.

Ležérne sa natiahla a vychutnávala si chvíľku samoty. Rukou si prešla po ramene a na predlaktí zacítila svoju bradavku. Spomenula si na tmavé oči, ktoré ju v noci pohladili a telom jej prebehlo príjemné teplo. Privrela viečka, akoby si chcela vryť predstavu jeho pohľadu hlboko do pamäte. Tam, kde mala odložené všetky spomienky, ktoré

jej pomáhali žiť. Jej telo malo ale s tmavými očami iné plány a ruka jej už pomaly putovala po hladnej pokožke až do vlhkého lona. Už prvý dotyk jej spôsobil opojné zatmenie a neprekonateľnú potrebu pokračovať. Jej chrbát sa napol ako šíp a vzápätí zjemnel ako hodváb. Dotykmi prijímala každú výzvu svojho tela, až sa stratila v opojení, ktoré rozvibrovalo aj jej dušu. Na krátku chvíľku svet okolo nej prestal existovať a Lena sa nechala unášať na krídlach slasti.

Ludvíkov hlas z kuchyne ju už druhýkrát v to ráno vrátil do reality. S nevôľou sa vymotala z postele, trikrát sa nadýchlá a vyrazila dole, do jamy levovej. Zúrivé zvuky zo spodného podlažia otriasali celým bytom a Lena by radšej ostala zavretá v izbe svojej dcéry, ale vedela, že sa nemôže dlho schovávať.

* * *

„No dobré ráno! Panička si pekne spinká!“ privítal ju sarkasticky a Lena radšej ostala stáť v bezpečnej vzdialenosti. „Zase si zabudla zakódovať, ty sprostá hus!“ Tresol rukou do stola tak silno, že podskočili aj poháre v kuchynskej linke. Muselo ho to zaboliť, lebo zahrešil a chytil si zápästie druhou rukou, aby vytvoril dlahu. Venoval Lene pohľad, ktorý jasne hovoril, že je to jej vina. Stála vo dverách a zvažovala, kam sa podelo bezpečie, ktoré tu pocítila minulú noc.

„Choď sa obliecť! O chvíľu je tu polícia,“ zasyčal na ňu a otočil sa k oknu.

Ťaživé ticho, ktoré sa rozprestrela v ich byte, pretínal, v až takmer komickom rytme, bežný ranný chaos a nervozita na ulici pred ich domom. Akoby celý svet dával najavo ako je ich – vlastne Ludvíkov – problém bezvýznamný, pomyslela si Lena. Pozerala, ako si potajomky hladí modrinu, čo si sám urobil na ruke a pocítila nad ním ľútosť. Ľútosť vlastne bola jedným zo základných pilierov ich manželstva. On si ju vybral za obeť, teda reprezentatívnu manželku z ľúlosti, a ona s ním z ľúlosti ostávala. Bol nešťastný. Podarilo sa mu presvedčiť ju, že je neschopná. On sa opíjal vo frustrácii, ktorej ona nerozumela. Ona

hľadala malé milé spôsoby ako prežiť. A v konečnom dôsledku, ako manželka finančného žraloka mala dobrý život. Teda, ak jej sprostو nenadával.

Lena otvorila dvere mrazničky, striasla sa a vybrala hrášok.

„Daj si to na ruku,“ pristúpila k oknu. Ludvík schmatol mrazený obklad a vrátil sa k nezmyselnému sledovaniu premávky.

Niečo na jeho správaní bolo nezvyčajné, ale Lena nevedela prísť na to, čo ju prekvapuje a vlastne ani nemala čas to zvažovať. Na ulici pred vchodom zastavili, v zákaze zastavenia, dve policajné autá.

* * *

Detektív Voral sa lajdácky opieral o ostrovček v kuchyni a niečo si zapisoval. Zdalo sa, že pod jeho tučnými prstami sa pero zlomí. Zápisník bol taký malý, že bolo prakticky nemožné, aby svojimi obrovskými rukami napísal na každú stránku viac ako jedno slovo. Lena sedela na gauči a snažila sa zamerať svoj pohľad kamkoľvek, ale aj tak sa opätovne vracal k obrovským spoteným škvrnám pod jeho pazuchami. Na košeli, ktorá pri jeho postave vyzerala skôr ako stan, mal pomerne čerstvé masťné flaky. Asi chudák raňajkoval v aute, pomyslela si Lena.

„Nedáte si kávu?“ opýtala sa pohostinne. Vyslúžila si za to vražedný pohľad od Ludvíka a vďačné prikývnutie od Voralu.

„Takže kamery v byte nemáte. Nič ste v noci nepočuli a alarm sa nespustil,“ odrecitoval poznámky zo svojho mini notesu. Znel ako sprievodca v jaskyni a Lena sa pristihla, že zvažuje, či by do nejakej jaskyne vedel so svojím bruchom zostúpiť.

Technici sa motali okolo krbu a zbierali otláčky a Ludvík nervózne chodil okolo nich. Neprestal ani potom, čo ho o to niekoľkokrát požiadali.

„Alarm sa nespustil, lebo moja žena zabudla zakódovať. Stáva sa jej to pravidelne,“ povedal podráždene a tváril sa, akoby tam Lena vôbec nebola.

„Zabudli ste zakódovať?“ Voral si odchlipol z kávy, ktorú mu medzitým stihla naservírovať.

Lena začala drhnúť šmuhu, ktorú nechtiac urobila na lesklej kuchynskej doske svojím prstom. Nestihla si ešte umyť čierny prášok, ktorý jej ostal po odobraní eliminačného odtlačku. Nervózne vyleštila lesklý biely povrch, pozrela na manžela a potom Voralovi priamo do očí:

„Neviem,“ odpovedala pravdivo a Ludvík frustrovane rozhodil ruky.

„Samozrejme, že si zabudla, ty h..,“ zháčil sa, lebo oslovenie „hus“ predsa len patrilo skôr do ich intímneho repertoára ako na verejnosť.

„V poriadku, veď to sa môže stať,“ skočil im do reči Voral v snahe zabrániť manželskej hádke. Zo skúsenosti vedel, že pod vplyvom emócií si ľudia vedia vyčítať aj to, že ich babka nevedela korčuľovať. Nemohol tušiť, že Ludvík sa takto správa bežne. Nemohol tušiť, že Lena na manželove obvinenia radšej nereaguje.

„A tiež ste nič nepočuli?“ opýtal sa jej Voral.

„Nie,“ odpovedala pravdivo a v duchu sa modlila, aby sa jej nespýtal, či niečo videla.

KAPITOLA 3

MONET V AKCII

Obaja muži vystúpili z auta, ale nezdalo sa, že by sa ponáhľali smerom k svojmu cieľu.

Chvíľku postávali pri aute, akoby obdivovali jemný štrk parkoviska, rozľahlú vilu a zeleň trávniku pred nimi. Nasadili si okuliare a pomaly vyrazili k budove, pred ktorou stálo niekoľko golfových vozíkov.

„Nezahráme si?“ povedal vyšší z nich a uškrnul sa.

„Tebe už úplne hrabe, však?“ povedal ten nižší a pokrútil hlavou. „Už pridlho sa nudíš, čo? Začni maľovať, Monet,“ dodal nie úplne zo žartu a pokračoval: „Čím skôr odtiaľto vypadnem, tým lepšie. Nikdy z toho nič dobré nebude, keď ťa chce Bobor stretnúť osobne.“

Vyšší muž nepatrne zdvihol obočie, pošúchal si dlaňou neoholenú bradu a pokýval hlavou. Bolo to naozaj nezvyčajné. Za normálnych okolností ich biznis vybavil jeho spoločník.

„Roman, myslíš, že nás chce namočiť do nejakého kšeftu?“ opýtal sa Monet a zastavil. Roman si nadvihol okuliare a črty mu stvrdli. Zvažoval túto možnosť, ale teraz, keď ju počul nahlas, zdala sa mu odrazu reálnejšia. Vôbec sa mu to nepáčilo.

„Čo by už len od nás mohol chcieť?“ snažil sa s nepresvedčivou rozhodnosťou v hlase myšlienku zavrhnúť.

„Neviem, ale to, že ma chce po toľkých rokoch vidieť osobne, je trochu divné,“ našpúlil pery, akoby mu to pomohlo rozmýšľať.

„Podľa mňa sa chce len uistiť, že ostávaš kvôli mame,“ povedal Roman a dúfal, že tomu aj sám uverí.

Monet chvíľku neprítomne pozoroval golfové vozidlá a zvažoval, či na jednom z nich bude musieť dnes utiecť. Do reality ich vrátila skupinka veselých žien, ktoré práve vyšli z klubu. Obaja muži si ich

obdivne premerali a mlčky im uvoľnili cestu. Dámy im venovali úsmevy, teda hlavne Monetovi, ako to už zvyčajne bývalo.

„Neviem, či vás sem pustia v tomto oblečení,“ povedala posledná z nich a zahľadela sa Monetovi do očí, akoby ich cez sklá tmavých okuliarov mohla vidieť. Prešla pohľadom po jeho bielom tričku a roztrhaných rifliah, v ktorých vyzeral ako model z katalógu. Jemne si olizla pery a čakala, či sa flirt rozbehne.

„Prišiel som len vybaviť nejaký biznis,“ povedal vecne a vychutnal si takmer neviditeľné, ale predsa len skutočné sklamanie v jej očiach. O to viac ho bavilo dodať: „Aj tak sa dnes už neoplatí ostať hrať, keďže vy odchádzate,“ venoval jej úsmev, ktorý aj skúsenú lovkyňu, akou zjavne bola, donútil sklopiť zrak.

„Ideme práve na obed,“ zaklipkala mihalnicami. „Možno by sa oplatilo pridať sa k nám?“ takmer zaspievala svoju zvodnú pozvánku.

Monet si zdvihol okuliare do vlasov, sklonil sa, aby si zdvihol jej ruku k svojej tvári. Pozeral sa jej priamo do očí. Nepobozkal ju hneď. Cítil chvenie jej ruky vo svojej a vedel, že by bola ľahká korisť. Ak by mal záujem.

„Na obed je trochu priskoro. A naozaj tu máme biznis, bohužiaľ,“ v podstate zašepkal. „A boli by ste v prevahe,“ jemne pohľadom ukázal na jej kamarátky. Konečne jej pobozkal ruku, v ktorej vibrovalo vzrušenie celého jej tela.

„Máte pero?“ opýtal sa znenazdajky, ale dlaň jej nepustil. V momente všetky tri zázrakom našli v kabelke pero a mierili na neho. „Postačí jedno,“ zdvihol ruky, akoby sa vzdával. Otočil jej ruku a na vnútorné zápästie jej napísal telefónne číslo. Vtisol jej pero do ruky a žmurkol.

„Krásny deň, dámy,“ poklonil sa, otočil sa a nechal ich v nemom úžase pozorovať jeho mužný, perfektne vytvarovaný zadok.

Roman prekrútil očami, kývol ženám na pozdrav a vydal sa za Monetom. Neprestal pri tom krútiť hlavou.

„Ako to ty robíš?“ povzdychol si.

„Jednoducho,“ mykol plecami a usmial sa.

Slnko svietilo na úhľadný anglický trávnik posiaty bielymi loptičkami. Nízky zavalitý muž sa sústredene na jednu z nich pozeral. Vystrčil zadok, vystrel ruky a priblížil golfovú palicu k loptičke. Opäť sa trochu vyrovnal a zahľadel sa ponad tréningový green. Bezchybne vyžehlené puky svetlých nohavíc sa jemne ohýbali pri každom jeho skúsenom pohybe. Aj napriek luxusnému značkovému oblečeniu však vyzeral ako súdok pušného prachu.

Zbadal prichádzať Moneta s Romanom a naznačil im, aby čakali. Obaja sa na seba otrávene pozreli, ale vedeli, že nemajú inú možnosť. Postavili sa do tieňa dreveného prístrešku a pozorovali Bobrov tréning.

„A čo ten teplučký krajčírik?“ Bobor smeroval otázku k trom gorilám, ktoré sa nemo, takmer neprítomne, prizerali jeho tréningu. Ich spoločné IQ hojdacieho koníka bolo kompenzované silou, agresivitou a skúsenosťami, vďaka ktorým vybavili pre svojho šéfa úplne všetko... teda, ak si ich vedel ustrážiť.

„Vraj zaplatí o týždeň,“ povedala gorila číslo jeden.

„Mali by sme mu nožom poštekliť ruku. Potom by sme videli, ako by navliekal ihlu,“ pobavila svojich kolegov gorila číslo dva, ale skôr ako sa stihli všetci rozosmiať, tak ich Bobor zastavil ráznym gestom. Opäť sa trochu predklonil, zdvihol ruky a palicou loptičku odpálil, bez toho, aby z nej spustil oči. Gorily nemali páru, či dopadla kam mala, ale aj tak začali mrmlať uznanlivé lichôtky.

„Držte huby,“ zahriakol ich Bobor. „Zvýšte mu úroky!“ rozkázal a pristúpil k Monetovi s Romanom.

„Umelec môj,“ podal Monetovi ruku a potľapkal ho po ramene. „Chcel som ťa len vidieť. Akosi dlho si už v mojom meste, tak sa chcem len uistiť, že mi nelezieš do kapusty.“ Spotenou dlaňou prešiel z ramena k lícu a párkrát, akože kamarátsky, po ňom plesol. Monet sa zhlboka nadýchol a zovrel päste.

„Mama je chorá,“ povedal Monet a odstrčil Bobrovi ruku. „Chcem

s ňou byť, to hádam chápeš. Nechcem, aby bola sama.“ Tentokrát on potľapkal Bobra po ramene, ale musel sa pritom krotiť, aby ho zo svojej výšky nezatĺkol do zeme ako kôl.

„Jasné, jasné, chápem,“ povedal Bobor. „Chcel som sa len uistiť, že všetci poznáme podmienky spoločného spolužitia,“ usmial sa pomedzi dva zlaté zuby.

Roman vytiahol z vnútorného vrecka maskáčovej vesty obálku a Bobor kývol hlavou smerom ku gorilám. Kým ju Roman odovzdával, Bobor potľapkal Moneta po chrbte:

„Som rád, že si rozumieme!“

„Určite, starec,“ povedal Monet a snažil sa znieť priateľsky. Vlastne mu odľahlo, že Bobor od neho nič nechcel. Že si len potreboval označovať teritórium.

„Tak je všetko v poriadku. Možno by si sa mohol niekedy zastaviť. Zahráme si biliard. Pamätáš si, ako som ťa ho naučil hrať?“ zachrípnuto sa zarehotal.

„Ok, zastavím sa,“ povedal Monet a pozrel na človeka, ktorý ho naučil oveľa viac ako biliard. A ešte viac mu zobral.

„Budem rád,“ Bobor im obom potriasol ruky, aby naznačil, že môžu odísť a naširoko sa usmial na prichádzajúcu ženu. Päťdesiatnička s odfarbenými vlasmi mu úsmev vrátila. Pod tričkom sa je síce niekde črtal drien, ale aj tak obaja spolu vyzerali ako dve prasiatka.

„Vypadnite,“ povedal cez zuby gorilám. „Miláčik, konečne si tu,“ zvolal na svoju polovičku.

„Mucko, dúfam, že si sa natrel,“ zašvitorila. „Dnes naozaj peče.“